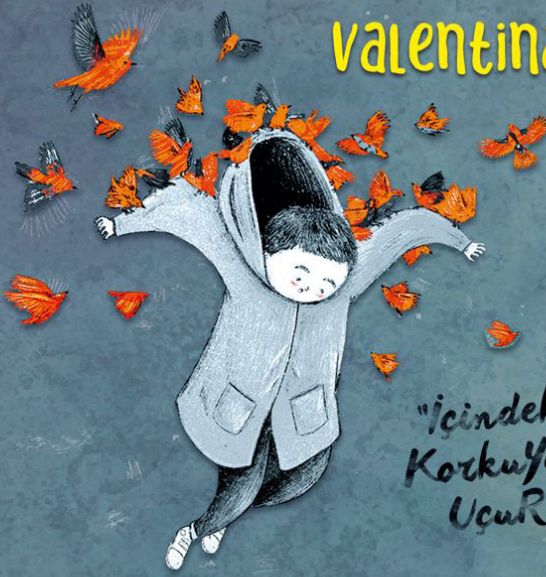

Valentina TORO

"İçindeki
Korkuyu
Uçur!"

TOBias ve KUŞ KIZ

Gizem dolu
bir arkadaşlık
hikâyesi...

İspanyolca
Orijinal Dilden
Çeviri

carpe diem!

KUŞ KIZ

Tobías, kasabadaki tüm çocuklar gibi Emilia'dan korkardı. Nedenini bilmiyordu ama sadece isminin anılması bile ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu. Herkes gibi o da Emilia hakkında çokça hikâye duymuştu: Bir hayalet olduğu, küçükken kalbi çalındığı için konuşmadığı, karanlık güçlere sahip olduğu ve kendisiyle alay eden çocukları bu güçlerle korkuttuğu...

Onun kaybolduğuna dair söylentiler de vardı. Emilia küçükken, kilisenin arkasındaki parkta kaybolmuş ve günler sonra polisler tarafından bulunmuştu. Nasıl kaybolduğu ise asla çözilemeyen bir sır olarak kalmıştı çünkü başka sebeplerin yanında, Emilia dilsizdi. Çok fazla cevapsız soru vardı. Aslında Emilia'nın kendisi bile başlı başına bir soru işaretiydi.

Bazen saklandığı köşelerden birinde, usulca bir şarkı mırıldandığı duyulurdu. Ayrıca kuşlara sırlar fısıldardı, en azından yanına

yaklaşma cesaretini gösterenler böyle söylüyordu.

Emilia, hemen yan taraflarındaki evde yaşıyordu. Ancak Tobías onunla hiç konuşmamıştı. Eğer onu ön bahçede görürse dışarı çıkmaya cesaret edemez, kapıya dahi yaklaşmazdı. Bazen rüyasında, Emilia'nın iki evin arasındaki ağaca tırmanarak penceresinden odasına daldığını ve kendisini rahatsız ettiğini görürdü. Sonrasında koşarak ya dolabının ya da ablası Martina'nın yatağına saklanırdı.

“Büyü artık Tobías! Kuş Kız, ona bulaşmadığın sürece, sana zarar vermez.” derdi ablası.

“Kuş Kız” bazılarının Emilia'ya taktığı bir lakaptı. Özellikle de Martina ve arkadaşları, küçükleri korkutmak için sık sık bu ismi kullanırlardı. “Eğer uslu durmazsan, Kuş Kız gelip gözlerini oyar” derlerdi. Ona bu ismi takmalarının sebebi, her zaman omzunda ya da parmaklarından birinde bir kuşun durmasıydı. Emilia nereye giderse gitsin, kuşlar onun yanına gelir, avuçlarından yemek yerdı.

Tobías, Kuş Kız'dan korkmanın nasıl bir şey olduğunu Antonio'nun herkesin önünde onunla dalga geçtiği gün anlamıştı. Emilia'nın sabahtan beri oturduğu sandalyeden kalktığında ardında bıraktığı birikintiyi gören Antonio, “Kuş Kız altına kaçırılmış!” diye bağırmıştı.

Ders sırasında tuvalete gitmek yasaktı ve Emilia da konuşmadığından öğretmene kendisini açıklayamamıştı. Tobías, Antonio'nun parmağıyla işaret ettiği şeyi görünce böyle

olduğunu düşündü, ama bunu dile getirmeye cesaret edemedi. Onun yerine, Emilia utançla süveterinin içine sinerken etrafında kahkaha-larla gülen çocuklara bakakalmıştı.

O anda, Antonio'yu gizlice gömleğinden tutarak geri çektiği ve “Sen delirdin mi?” diye sordu. “Bize büyü yapacak.”

“Büyü mü? Nasıl olacakmış o? Bizi kuşa mı çevirecek?”

O gün Tobías, ilk defa Kuş Kız'ın gözlerini üzerinde hissetti. Onun gözleri her yerdeydi, her an, Tobías onu göremediğinde bile. Hatta kendisini ağaçlardan, yaprakların arasında kamufle olmuş, daldan dala atlayan ya da eve dönerken kafasının üzerinde uçuşan kuşların gözlerinden izliyordu. Attığı her adımın izlendiğini hissetti. Koşmak istedi ama kuşların peşine düşmesinden korktuğu için daha yavaş yürümek zorunda kaldı, ta ki eve varana kadar.

Martina, onun endişeli haliyle dalga geçti. Tobías ise başka çaresi kalmamış gibi odasına kapanıp gözlerini sımsıkı yumdu ve kuşların sonsuza kadar gitmesini diledi.

Zaman zaman çocuklar, ağaçların gerisinde ya da karanlık bir köşede toplanıp Kuş Kız hakkında konuşurlardı. Onun kirli ayak-kabılarıyla, saçındaki düğümlerle, her şeye bakan ancak hiçbir şeyi görmeyen, karanlık aynaları, ürkek güvercinlerinkini anımsatan siyah gözleriyle dalga geçerlerdi. Sonra onları saklandıkları yerden çıkaran yetişkinler, alaycı tavırlarını cezasız bırakmazdı.

“Biriyle sırf farklı olduğu için alay etmek doğru değil” derlerdi, “Kimseyle alay etmek doğru değil.”

Ancak çocuklar, Kuş Kız’dan korktukları için onunla alay ederdi. Grup halinde onunla dalga geçer, hâline kahkahalarla güler, parmaklarıyla onu işaret eder, sırt çantasını bir ağaca astıkları ya da beslenme çantasını sakladıkları şakalar planlardı. Bu, onu kontrol altında tutmanın bir yoluydu. Tıpkı bir köpeği kafese kapatmak gibi, çocuklar da Emilia’yı alaylarıyla kafese kapatıyorlardı.

Tobías bu durumun farkında olan tek kişiydi ve kızın hâline acıyor olsa da böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Hiç değilse diğer çocukların arasına karışırса, kafesin korunaklı tarafında kalır ve Emilia ona zarar veremezdi. Ya da o böyle zannediyordu.

“Kuş Kız, bir keresinde beni korkutmuştu” dedi Miguel, tırnaklarını yemeyi seven ve her zaman anlatacak hikâyesi olan bir çocuktı. Dięerleri yarı etkilenmiş, yarı inanmaz halde onu dinliyorlardı çünkü Miguel’in hikâyeleri hep tarif edilemez bir yalan ile gerçek karışımı gibiydi.

“Yağmur yağıyordu ve annem beni almaya geciktiği için ıslanmamak adına bir ağacın altına sığınmıştım. O sırada bir ses duydum; önce normal geldi bana, sanki küçük bir kuşun cıvıltısı gibiydi. Ama öyle tizdi ki kulağımı tırmalamaya başladı. Kuşu bulmak için ağacın çevresinde voltalar attım, belki de annesi

olmayan bir güvercin yavrusuydu. Sonra... Onu gördüm. Oradaydı. Yağmurun altında durmuş, o tiz sesi çıkarıyordu, sanki birine seslenir gibiydi.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Tomás.

“Ağacın ardında yarı saklanır halde ona bakakaldım, ta ki hayatımda karşılaştığım en garip şeyi görene kadar... Kuş Kız “şarkı” söylemeyi bıraktı ve bir dakika içinde, sanki kasabadaki tüm kuşlar anlaşmış gibi hep birden şakımaya başladılar. Yağmurun sesi dahi duyulmaz oldu, kuşlar öyle gürültü yapıyordu ki hiçbir şey duyulmuyordu. Hiçbir yerde görünmüyorlardı, ne ağaçta ne de havada... Ama aynı zamanda her yerdeydiler.”

Çocuklar aralarında bakiştılar.

“Öyle korktum ki yağmurun altında koşarak kaçmak zorunda kaldım” diye devam etti Miguel. “Ya kuşları bana bir şey yapsınlar diye çağırıdıysa? Akşam, annem her zamanki yerde onu beklemediğim için beni cezalandırınca olanları anlattım ama bana inanmadı.”

“Büyükler bize asla inanmazlar” dedi Tomás.

“Doğru. Maximilliano’ya olanları hatırlıyor musunuz?” dedi Antonio. “Kuş Kız’ın ödevini sakladığı zaman yemeğinden tüyler çıkmaya başlamıştı. Annesi her zamanki şakalarından biridir diye ona inanmamış ve yemeğini bitirmeden masadan kalkamayacağını söylemiş. Sanırım bütün gece tabağın başında, o tüyleri seyreterek oturmuş. Söylentilere göre birkaç

gün sonra da hastaneye götürmek zorunda kalmışlar.”

“Maximiliano hastanedeydi çünkü apan-distı patlamıştı” dedi Martina, Tobías’a. Eve dönüş yolunda yürüyorlardı. “Ancak Kuş Kız’ın, ona iyi bir ceza verdiğinden hiç şüphem yok. Başına geleni hak etmişti, o kıza bu-laşanın sonu hiç iyi olmaz zaten, biliyorsun.”

Tobías, Kuş Kız’la ilgili her şeyi Martina’ya danışmaktan hoşlanırdı. İçten içe onun bu durumdan keyif aldığını, hatta biraz da onun-la uğraşmaktan hoşlandığını bilse de yine de Martina’nın, dünyayı Antonio ve arkadaşla-rından daha iyi tanıdığına emindi. Her şeyden önce, o bir kızdı ve kızlar her zaman erkekler-den daha çok şey bilirdi. Diğer yandan, ken-disinden yaşıca büyüktü. Kasabada gönlünce gezer, Tobías için hâlâ gizemli olan şeyleri görür, onun aklına bile gelmeyen sorulara cevaplar bulurdu. Ayrıca Martina ne tam bir çocuktı ne de bir yetişkin. İkisinin arasında bir yerdeydi.

Her şeyden biraz biliyordu ancak hiçbir konuda, tam anlamıyla yetkin değildi. Marti-na, sadece Martina’ydı işte. Ablası daima aynı yaşta gibiydi, çünkü her zaman Tobías’tan bir adım önde ve herhangi bir yetişkinden de bir adım gerideydi. Bu yüzden, bazen ce-vapları beklediğinden daha çok korkutsa da Tobías, arkadaşlarının Kuş Kız hakkında an-lattığı ürkütücü hikâyelerden sonra hep ona başvururdu.

“Sana bir şey diyeceğim” dedi Martina, zaten misket kadar büyük olan gözlerini kocaman açarak. “Kötü çocukların başına kötü şeyler gelir. Emilia’yı rahat bırakın ki ne büyülerinden ne kuşlarından ne de yemeğinizden çıkan tüylerden korkmanıza gerek kalmasın. Seni uyarıyorum, eğer sözümü dinlemezsen başına geleceklerden ben sorumlu değilim!”

O gece Tobías iyi uyuyamadı. Sürekli köşelere gizlenip onu gözetleyen kuşları düşündü. Sanki yapacağı en ufak kötülükte, intikam almak için yastığının altına yumurtalar bırakacak ya da yemeğinde kuş tüyleri belirecekti. Ancak, her şeyden öte, yağmurun altında kuş seslerini taklit eden Emilia’yı düşündü. Yalnızca o keskin sesin kulaklarında yankılandığını düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Nihayet uykuya dalabildiğinde, rüyasında Emilia’yı evlerinin bahçesinde, ağacın yanında gördü. Dünyadaki bütün kuşlar onun etrafına toplanıyordu. Ardından derin bir uçurum kadar karanlık bir figüre dönüştü. Kuşlar onun etrafını sararken, seher vaktini selamlarcasına hep bir ağızdan şakıyorlardı.